

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Crisis Theologica

Cárdenas, Juan de

Sevilla, 1687

Cap. III. Quam sit iam certum, Ecclesiæ præceptum non impleri per
sacrilegam Eucharistiæ sumptionem?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-75689](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-75689)

directiva sine eo, quod sit eo modo coactiva. Poterit ergo lex Ecclesiae obligare ad actus internos, sicut lex naturalis obligat ad illos.

52. Probatum quinto. Nam si ad rationem legis requireretur, quod esset eo modo coactiva, ut posset Iudex punire violationem eius, cognoscendo illam, & iudicando de illa, fieret, quod non posset Ecclesia ferre legem circa actus mixtos: Est autem iam omnino certum, quod Ecclesia potest ferre legem, & quod de facto multas leges tulit, circa actus mixtos, ut constat ex art. 1. ergo illud non requiritur ad rationem legis. Sequela patet. Nam celebratio Missae pro fundatore, vel pro dante stipendium, &c. Est actus mixtus ex celebratione, & ex applicatione interna Sacerdotis: & de hac secunda non potest iudicare Ecclesia, cum sit actus omnino internus; Nam si ipse dicat se obtemperasse legi, cum illam violavit, quomodo probabitur violatio. Quod idem in sententijs alijs poterit reperiri. Ex quo fit, quod vel negandum est, posse Ecclesiam praecipere actus mixtos, vel concedendum, quod potest utroque. Cum ergo certum sit, posse Ecclesiam praecipere actus mixtos, pro certo etiam haberi debet, posse praecipere etiam pure internos.

53. Confirmatur. Bene valet ab opposito contradictorio consequentis ad oppositum contradictorium antecedentis in argumentatione legitima: sed ex argumento proxime facti constat, esse legitimam hanc argumentationem. [Ecclesia non potest praecipere actus pure internos: ergo neque actus mixtos:] ergo bene valet [Ecclesia potest praecipere actus mixtos: ergo potest praecipere actus pure internos.]

CAPUT III.

*Quam sit iam certum, Ecclesiae praeceptum non impleri per sacrilegam Eucharistiae sump-
tionem?*

SUMMARIVM.

*Non satis fieri praecepto Ecclesiae per sacrilegam Eucharistiae sump-
tionem, certum iam est. n. 54.*

Ante hoc decretum iniungebatur reverentia, ex qua constabat interna dispositio. n. 55.

Prudenter infertur ex determinatione praecepti Divini hac interna dispositio. n. 56 & 57.

Urgentior probatio ex praecepto accedendi in statu gratiae. n. 58.

Ecclesia, dum praecipit communionem, & substantiam praecipit, & modum. num. 59.

Extra dubium est, posse Ecclesiam praecipere actus mixtos. n. 60.

54. **Q**uamvis propositio damnata fuerit communiter admissa, tamen probabilis iam est omnino certa eius contradictoria, non solum in ratione generali damnationis factae per Romanam Cathedrali, sed ex speciali ratione: legislator enim in hoc decreto declarat intentionem suae legis esse obligare non solum ad sumendam Eucharistiam in Paschate, sed etiam ad sumendam eam digne, five cum debita dispositione. Quod enim detur potestas in Ecclesia ad praecipendum actum mixtum ex interno, & externo, certum est ex cap. praeced. art. 1. sicut etiam est certum, sumpcionem Eucharistiae cum interna dispositione debita, esse actum mixtum: quod autem de facto utatur Pontifex hac potestate, declarando esse suam

suam intentionem, obligare ad summptionem Eucharistiæ cum tali dispositione, ex hac damnatione certum relinquitur.

55. Ante hoc decretum, sufficienter propositum erat hoc præceptum in Ecclesia, digne comunicandi, in cap. *omnis utriusque sexus*. de Pœnitent. & remiss. illis verbis: *Suscipientes reverenter ad minus in Pascha Eucharistiæ Sacramentum*. In illo enim verbo *reverenter* satis expresserat Ecclesia obligationem recipiendi Eucharistiæ impositam ab Ecclesia, scilicet recipiendi Eucharistiæ cum debita dispositione interna. Sed quia multi existimant, per illud intelligi reverentiam externam; iam per hanc damnationem declarat Pontifex intelligi internam, scilicet dispositionis debitæ.

56. Probant alij certitudinem huius assertionis hoc argumento. Etenim cum detur præceptum Divinum suscipiendi Sacram Eucharistiæ cum debita dispositione, & Deus non determinaverit tempus illam suscipiendi; Ecclesia determinavit tempus Paschatis ad illud ipsum Divinum præceptum implendum: ergo Ecclesia determinavit tempus ad illud ipsum præceptum implendum: ergo determinans tempus præcepit impleri illud ipsum præceptum Divinum suscipiendi Eucharistiæ cum debita dispositione.

57. Quo argumento satis prudenter colligitur, hoc modo impositum esse præceptum ab Ecclesia; Sed quia aliqui Authores videntur illam argumentationem reducere, ad hoc, quod impossibile fuerit, Ecclesiam, dum determinat tempus, non potuisse aliter præcipere; pro hac secunda parte non admitto illam argumentationem. Tum quia solum loquimur in quæstione de facto: Tum etiam quia potuit Ecclesia præcipere sumptionem

Eucharistiæ abstrahendo à dispositione. De facto autem utrumque præcipit.

58. Multo vrgentius demonstratur. Præceptum Ecclesiæ de suscipiendo Eucharistiæ Sacramento cum debita dispositione, ex duobus sacris Canonibus simul sumptis, constat. Nam c. *omnis utriusque*. Præcipitur sumptio sacræ Eucharistiæ in Paschate: & in Concilio Trident. sess. 13. cap. 7. præcipitur, ut quotiescunque fidelis suscipit sacram Eucharistiæ, accedat cum debita dispositione, illis verbis: *Cavere ille debet, ne absque magna reverentia, & sanctitate ad id percipiendum accedat*. Vbi immediate declarat, quam probationem adhibere debeat suscepturus Eucharistiæ, ut accedat in statu gratiæ. Tum sic: Ecclesia præcipit utrumque, & quod fidelis accipiat Eucharistiæ in Paschate, & quod nunquam accipiat illam sine debita dispositione: ergo qui Eucharistiæ accipit in Paschate sine debita dispositione, non implet totum præceptum Ecclesiæ. Quod enim id præcipiat Ecclesia per unum, aut per duos canones, non mutat dispositionem.

59. Ex dictis facile solvuntur argumenta proposita cap. 1. pro opinione damnata. Ad primum respondeo, omittendo, quod quando Ecclesia præcipit præcisse substantiam actus, non manet præceptus modus; nego tamen, quod Ecclesia præceperit dumtaxat substantiam sacræ communionis; præcepit enim etiam modum, sive dispositionem debitam ad sacræ communionem. Nam in cap. *omnis utriusque*. Præcepit substantiam, & Tridentinum eo cap. 7. præcepit modum, sive dispositionem: Dato, & non concesso, quod in cap. *omnis utriusque*. Modus non sit præceptus. Nam revera in eo verbo *reverenter* satis exprimitur modus, seu dispositio, sub qua

qua accipienda est sacra Eucharistia.

60. Ad secundum respondeo primo, negando, quod Ecclesia non possit præcipere actus internos; ut constat ex cap. præcedenti. Respondeo secundo, omittendo, quod non possit præcipere actus mere internos; nam certum est posse præcipere actus mixtos ex interno, & externo. Communio autem cum dispositione internâ debita est actus mixtus; atque adeo optime potest ab Ecclesia præcipi.

DISERTATIO XXXV.

Quomodo susceptio frequens Eucharistie sit signum prædestinationis?

NON INDIGET

Summario.

I. **P**ropositio quinquagesima sexta ex damnatis in hoc Decreto sic se habet: *Frequens confessio, & communio, etiam in his, qui gentiliter vivunt, est nota prædestinationis.* Quam propositionem in nullo scriptore invenire potui. Illa tamen communiter attribuitur alicui ex illis, qui pertinaciter propugnabant, præbendam esse quotidianam communionem omnibus indiscriminatim, dummodo non habeant conscientiam peccati læthalis. Illi enim tanta contentione suam opinionem propugnabāt, ut ad non pauca absurda devenirent: sed quæ iam correctæ sunt per Decretum SS. D. Innocentij XI. Quam materiam late tractavi in 3. p. Cris. Theol. disp. 66. & ibi ostendi, multos dicendi modos in hac materia manere reprobatos, sive antiquatos vi eius Decreti Pontificis.

2. Pro explicanda ergo certitu-

dine huius damnationis, præmittendum est, notam, sive signum Prædestinationis dici illud, ex quo probabiliter, sive coniecturaliter colligitur, aliquem consecuturum esse æternam beatitudinem. Sicut etiam signum reprobationis est illud, ex quo probabiliter colligitur, aliquem subiturum esse æternam damnationem.

3. Igitur præfata propositio triplici ex capite delirat. Primo, quia supponit, eum, qui gentiliter vivit, id est, depravatis, & corruptis continuò moribus, se rite disponere quotidie, vel frequenter ad Sacramenta recipienda. Nam si frequenter poenitet ex corde suorum peccatorum, & depravata vitæ, & sub hac poenitentia accipit Eucharistiam eadem frequentia, impossibile moraliter est, quod diu perseveret in depravata vita. Quod si dicu perseverat in illa, quamvis ore confiteatur, impossibile est, quod eum vere poeniteat, & recte disponatur frequenter cum vero propositio frequenter renovato nõ peccandi de cætero.

4. Secundo, quia cum moraliter certum sit, eum, qui gentiliter vivit, & depravatis moribus vitam continuat, si accedat ad Sacramenta, male, & indigne se disponere ad ea recipienda; & consequenter sacrilegam in eo esse receptionem sacramentalem, ea propositio indicat, eam receptionem sacramentorum, quantumvis sacrilegã, esse signum, sive notam prædestinationis. Quo, quid absurdius excogitari potest? Quomodo enim ex continuatione sacrilegiorum potest colligi probabiliter, quod homo sacrilegus obtinebit æternam beatitudinem?

5. Tertio, quia nullum est verum signum prædestinationis, nisi associetur diuturna observantia mandatorum Dei. Et ita P. Montoya tomo de prædestinatione. disp. 56. sect. 3. nu. 10. postquam in corollario 1. dixit: *Diuturna igitur, & perseverans observantia*